45ste jaar. — Nr 105. Zaterdag 3 September 1898.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, nr 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement:

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centmes per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad: **1** fr. enp drukregel.

TONGEREN, DEN 3 SEPTEMBER 1898.

De tsaar van Rusland aan de mogendheden.

Oproep tot ontwapening.

De russische *Messager officiel* deelt op keizerlijk bevel de volgende circulair mee, door graaf Moerajfef in dato 24 augusti meegedeeld aan de vreemde gezanten te St-Petersburg aangesteld:

« Het behoud van den algemeenen vrede en eene mogelijke vermindering der overdreven bewapeningen, die op alle naties drukken, komen in den tegenwoordigen toestand der geheele wereld voor als een ideaal, waarheen de pogingen moeten strekken van alle gouvernementen. De verhevene en menschlievende denkbeelden Zijner Majesteit den Keizer, mijnen doorluchtigen meester, zijn dit ideaal ten volle toegedaan.

In de overtuiging dat dit verheven doel beantwoordt aan de grondigste belangen en de vurigste wenschen van al de mogendheden, denkt de keizerlijke regeering, dat thans het oogenblik gunstig is om, langs den weg der internationale bespreking, de beste middelen te zoeken, om aan al de volkeren de weldaden te verzekeren van een hechten en duurzamen vrede, en, bovenal, een einde te stellen aan de toenemende uitbreiding der bestaande bewapening.

In de laatste twintig jaren is de betrachting naar algemeene bevrediging bijzonder sterk geworden, in het geweten aller beschaafde natiën.

Het behoud van den vrede werd als het doel der internationale staatkunde gesteld.

In den naam des vredes sloten de groote staten onder hen machtige verbonden; om beter den vrede te bevestigen, hebben zij, in tot hiertoe onbekende afmetingen, hunne legers ontwikkeld en gaan zij voort met die te versterken, voor geen enkele opoffering terugdeinzend.

En toch heeft geen enkel dier pogingen het gewenschte doel der bevrediging bereikt. De financieele lasten, immer toenemend, hebben allerwege het volkswelzijn in zijne wortelen aangetast. De verstandelijke en lichamelijke krachten der volkeren, arbeid en kapitaal, worden grootelijks van hunne ware bestemming afgeleid en onvruchtbaar gemaakt. Honderden millioenen worden gebruikt tot aankoop van afgrijselijke vernielingstoestellen die, vandaag aanschouwd als het laatste woord der wetenschap, bestemd zijn alle weerde te verliezen als morgen eene nieuwe uitvinding op dit gebied wordt gedaan.

De economische crisissen, grootendeels verschuldigd aan het stelsel van overdreven bewapening, veranderen den gewapende vrede onzer dagen in een verpletterenden last, welke al langer hoe zwaarder op de volkeren drukt. Het is klaarblijkelijk dat, zoo deze staat van zaken voortduurt, hij noodlottig moet leiden tot de wereldramp, die men bovenal tracht te vermijden, en wier gruwelen op voorhand de menschelijke gedachte doen ijzen.

Een einde aan die bewapeningen stellen, de middelen zoeken om de rampen te voorkomen, die de wereld bedreigen, ziedaar de hoogste plicht die zich thans aan de Staten opdringt.

Doordrongen van dit gevoel, heeft Z. M. zich geweerdigd mij te bevelen, aan alle gouvernementen de bijeenroeping eener conferentie voor te stellen, welke zich met dit ernstig vraagpunt zou bezig houden.

Die conferentie zou met Gods hulp een gelukkig voorteeken zijn voor de naderende eeuw; zij zou in éénen band de krachten vereenigen aller Staten, die openhartig trachten de oplatting van den wereldvrede te doen zegepralen op de elementen van twist en tweedracht.

Zij zou tevens hunne overeenkomst bekrachtigen door solidaire bevestiging der principen van rechtveerdigheid en recht, op welke de veiligheid der Staten en het welzijn der volken berusten. »

* * *

Deze oproep zal weerklank vinden in de geheele beschaafde wereld.

Het zal den tsaar als eene eer aangerekend blijven, de eerste monark te zijn geweest, die het vraagpunt der ontwapening in de weegschaal heeft geworpen.

Laat ons hopen dat alle mogendheden den oproep zullen beantwoorden en allen met eenen geest van broederliefde en verzoening aan de conferentie zullen deelnemen.

De minste poging tot afwering van den oorlog zal toegejuicht worden door allen, die het wel meenen met het geluk van het menschdom.

De landbouw in Amerika.

EENE PACHTHOEVE VAN MATE.

De kleine pachters van het *Far West*, alhoewel zij boeren-eigenaars zijn, hebben voor hun land geene genegenheid. Schijnt de grond zich uit te putten, dan gaat de kleine eigenaar heen.

Boven de klasse der kleine pachters of landbouwers-eigenaars, bevindt zich die der grondbezitters; deze geven hunne landen te beboeren aan hoevepachters of aan groote ondernemers van landbouw.

De Engelsche pachters, die uitwijken, nemen vrij aanzienlijke kapitalen mede. Altijd eigenaar blijvende van eene oppervlakte die somtijds verscheidene duizenden hectaren bedraagt, hebben zij het middel om groote hoeven te maken en den landbouw op eene groote schaal te drijven; en als zij geld noodig hebben om hunne boerderij te vergrooten, behoeven zij zich maar te wenden tot Engeland, en er ontbreekt hun geen.

Maar de boeren-eigenaars en de pachters-eigenaars, ondanks hun getal, ondanks de belangrijke rol, die zij spelen in de graanopbrengst van Amerika, zijn diegenen niet, welke aan deze opbrengst de ontwikkeling der laatste jaren gegeven hebben.

Het is het werk van den financieelen landbouw.

Om zich rekenschap te geven van dezes uitslagen zal men de opbrengst zien van de hoeve Gradin, eene van die welke de heer Olivier Delrymple bestuurt. Hij had in 1880 2.368 hectaren bezaaid, en 48.544 hectoliters ingeoogst, of een middelcijfer van 20 1/2 hectoliters per hectaar.

Sedert 1884 bestuurt de heer Delrymple zes pachthoeven behoorende tot eene financieele maatschappij, en 30.000 hectaren beslaande. Hij heeft ze verdeeld in afdeelingen van 800 hectaren onderverdeeld in drie loten van 267 hectaren; elk lot staat onder het toezicht van eenen meestergast, en elke afdeeling onder die van eenen toezichter; op elke afdeeling heeft hij barakken gemaakt om 50 man en even zooveel paarden en muilezels te huisvesten, met keuken, voorraad schuren voor het voedsel der dieren, afdaken om de werktuigen te bergen, werkhuizen en smidsen om het gereedschap te onderhouden en de gebouwen en werkhuizen te herstellen.

Elke afdeeling is voorzien van een volledige gereedschap: 20 koppels paarden, 8 dubbele wagens, 12 paardsbzaaituigen, 12 bespannen raken met stalen tanden, 12 bind-maaituigen, 2 dorschmachienen en 15 wagons; al de voorzorgen zijn genomen opdat de machienen en de beest n zich in goede voorwaarden zouden bevinden en in staat zijn de grootste som werk te leveren.

Al de afdeelingen staan met elkander en met het middenbestuur door middel van telephoondraden in betrekking.

De zes hoeven van 30.000 hectaren worden bebouwd door een bataillon van 600 daglooners, militairlijk ingericht; op het tijdstip van den oogst, stelt het middenbestuur 500 tot 600 toevoeglijke werklieden aan, die het onder de afdeelingen verdeelt. Van zoodra de herfstwerken geëindigd zijn, worden de manner afgedaakt, ter uitzondering van 36 per sectie en den meestergast.

Mecaniciens te paard vergezellen de ploegen, de zaaituigen, de maaituigen, enz, op het werk. Bij de minste stoornis, is in eenen oogwenk een mecanicien daar, om ze te herstellen en opnieuw in gang te stellen. Het koren wordt naar de dorschmachienen gebracht, die dag en nacht werken. Ze worden gestookt met strooibussels. Het koren, gedorschen, gewogen, in zakken gedaan, wordt naar den spoorweg gevoerd, die langsheen de hoeve loopt, en van daar naar Duluth of Buffalo.

Het is vooral aan de machienen, dat men die uitslagen verschuldigd is, en men gebruikt ze op breedea voet. De groote ploeg Moline van het Westen vervingen de Californiërs door den ploeg met zes ploegijzers, getrokken door 5 paarden of muilezels; het gewone zaaituig werd vervangen door het zaaituig, dat het graan 10 tot 12 meters verre werpt; laatst hechtten zij zaaituigen en eggen aan de ploegen om in eene verrichting te akkeren, te zaaien en te eggen.

Het bind-maaituig, dat 6 hectaren per dag afmaait en de produkten bindt, is vervangen geworden door het reuzentuig, dat getrokken wordt door een gespan van vier tot acht paarden. Met dit tuig, wordt het koren tot twee duimen boven den grond afgemaaid, op eene oppervlakte van 16 en 20 vierkante voet, in eene enkele beweging. Een draaiende tafel raapt het op, en werpt het in wagens, die de ontzaglijke machien volgen. Zoo is de oogst, die een half uur te voren nog te velde stond, gesneden, gedorscht en gereed om naar den Havre verzonden te worden.

Maar welk is de eindelijke uitslag? Een Engelsch landbouwkundige, de heer Finlay-Dun, heeft het in den *Times* gezegd, na met de grootste zorgen de uitgaven opgenomen te hebben van den teelt der financieele hoeven en der kleine hoeven van 't Westen. De financieële pachters van Minnesota en Dakoto bebouwen de hectare tarwe met eene middenuitgave van 100 tot 130 fr. en krijgen eene opbrengst van 18 tot 20 hectoliters; de kleine pachters van Ohio geven 215 fr. uit, en oogsten maar 10 tot 12 hectoliters in.

Het Spuwen en de Tering.

't Is overvloedig bewezen, en talrijke proeven komen dit feit bevestigen: De tering of uittering verspreidt zich bij middel van de lucht. Doch het dient wel opgemerkt te worden dat het de adem der teringlijdenden niet is welke de lucht besmet, maar wel hun flemen; deze verdroogen, en de lucht neemt op en verspreid de microben of kiemen der tering.

Men kan de verspreiding dezer schrikkelijke ziekte, welke in onze streken een vijfde der sterfgevallen veroorzaakt, vermijden met volstrekt het spuwen in de openbare plaatsen te beletten, zooals in de kerken, theaters, herbergen, bure len der openbare besturen, werkplaatsen, winkels, openbare rijtuigen, ijzerenwegen, enz. enz en zelfs in de *straat*, bijzonder in de straat, het spuwen te verbieden.

In zekere gemeenten van Duitschland bestaat dit verbod, en de sterfte door tering is weldra verminderd op 50 ‰ in getal, door dezen eenvoudigen maatregel.

In Oostenrijk bestaat sedert drie jaar, eene wet welke met eene boete van 2 fr. straft al wie in een openbare plaats spuwt.

In Amerika is de straf, in geval hervalling, een dag gevangenis.

Het denkbeeldig reglement onder dit opzicht schijnt ons de verordening van het gezondheids-comiteit van de gemeente Saranac-Lake, in de Staat van New-York.

Het verbod van spuwen strekt zich ook op de kerken, scholen, magazijnen, openbare wandelingen, en in 't algemeen, op al de plaatsen waar de uitgespuwde stoffen zouden kunnen de ziekte voortzetten. Al wie zich plichtig maakt aan overtreding dezer verordening, is strafbaar en de straf bestaat in eene min of meer aanzienlijke boete.

De bewerkstelling van dergelijke reglementen in een land als België, waar de tering jaarlijks ontelbare slachtoffers maakt, is noodzakelijk en schijnt voorwaar de plicht van de openbare besturen.

De woorden « verboden te spuwen » moesten overal aangeplakt worden, in zichtbare en duidelijke letters.

De geestelijkheid welke deze letters op den voorgevel onzer kerk geschreven heeft, voor reden van welvoegelijkheid, zou goed handelen indien zij boven de reden van godsdienstigheid er nog eene uitlegging betreffende de gezondheidsleer, bijvoegde.

De minister van spoorwegen moest hetzelfde verbod aanplakken en doen uitvoeren in de treinen, standplaatsen en kaaiën der statiën.

Eindelijk is 't noodig dat dit verbod door straffen bekrachtigd worde en dat boeten den overtreder opgelegd worden.

De tering is eene maatschappelijke kwaal, en er dienen krachtige maatregelen genomen te worden; verboden in 't openbaar te spuwen, is een der afdoende middels.

Drank in hitte.

De hitte, welke gedurende den oogsttijd, heerscht, verwekt bij de veldarbeiders een hevigen dorst.

Om hunnen dorst te laven begaan zij maar al te dikwijls onvoorzichtigheden die zij duur moeten bekoopen. Zooals wij zagen te Lefflinghe, de oorzaak hiervan is, dat veelal geen onderscheid wordt gemaakt tusschen drinkbaar en ondrinkbaar water, of wel dat het eerste gebruikt wordt zonder de noodige voorzorgen.

Drinkbaar water, — wij bedoelen water dat tot drank mag gebruikt worden, — moet klaar, zuiver en reukloos zijn en een frischen, aangenamen smaak hebben. Stilstaande waters, zijn altoos bedorven en iedereen heeft er zich van te misvouwen.

Als men bezweet is, is koud water schadelijk, want het geeft aanleiding tot gevaarlijke borstziekten.

Wil men alle kwaad gevolg vermijden, dan mengt men in het water een weinig Franschen brandewijn of zelfs gewonen genever, of men laat iedere teug in den mond lauw worden.

Na koud water gedronken te hebben, moet men *het lichaam in beweging houden*. Verliest men deze voorschriften uit het oog, dan wordt het beste drickwater genomen als men bezweet is, een soort van vergift, dat beteenlijke, ja doodelijke gevolgen kan teweeg brengen.

Een drank, die zonder achterdocht kan gebruikt worden en die wij voornamelijk de veldarbeiders aanprijzen, is de koffie. Om den dorst te lesschen, is de koffie meer geschikt dan water, bier, zelfs als men bezweet is, daar hij geen gevaar oplevert.

Ten einde den overtolligen dorst te doen opbouden, is het goed bij het drinken een stuk brood te nemen.

Om de neiging tot drinken te verminderen, drage men een keitje in den mond, hetwelke speeksel brouwt en alzoo den onuitstaanbaren drinklust beneemt.

M. Desmaisières,

de achtbare volksvertegenwoordiger van Tongeren, zal op **donderdag 15 September** aanstaande, dag der foor, in het lokaal der Land- en Tuinbouwmaatschappijen, in het Koffiehuis *Allée Verte*, Kielenstraat te Tongeren, van tien ure tot een, de personen ontvangen die hem verlangen te spreken.

NIEUWS
uit de stad en de omstreken

De giften voor de tombola ingericht door de Maatschappij van Onderlingen Bijstand « **Het BURGERWELZIJN** » zullen met erkentelijkheid ontvangen worden in het lokaal der maatschappij, HONDSTRAAT, alsook bij M. JOSEF DECKERS, voorzitter der Maatschappij.

Verleden dinsdag is het 3e schadron van het 2e regiment **lanciers** door onze stad getrokken, zich begevende van Luik naar het kamp van Beverloo, onder bevel van den kapitein-commandant Staten, functie doende van majoor. Deze troepen zullen deel nemen tot den 13 September aan de manœuvers der 7e en 8e brigaden voetvolk, uitmakende de 4e leger afdeeling. Zij hebben vernacht te Cortessem.

De **tentoonstelling** van tuinbouwvoortbrengselen, groenten, vruchten en bloemen, welke door de *Union Horticole* van Tongeren, op 11, 12 en 13 September aanstaande gehouden zal worden, in de Gemeente School voor jongens, beloolt schitterend te zijn.

Talrijk zijn diegene, welke zich voor de verschillende wedstrijden hebben laten inschrijven.

Diegene nog verlangen er aan deel te nemen, zijn verzocht onmiddelijk hunne aanvraag in te dienen aan den heer H. SCHREIBER, ondervoorzitter der Union Horticole te Tongeren.

De tentoonstelling zal open zijn op zondag 11 September, van 2 tot 5 uren — 's maandags en dinsdags, 12 en 13 September, van 9 uren 's morgens tot 5 uren 's avonds.

Het **verbrekingshof** heeft beslist dat de feiten door den gendarm L..., onlangs in de kazerne der gendarmerie van Tongeren gepleegd, niet van de bevoegdheid der burgerlijke rechtbanken zijn, en dat zij door den krijgsraad moeten gevonnisd worden.

Zammelen. — De groote bedevaart naar Zammelen, bij Tongeren, zal plaats hebben op zondag 11 September, en volgende dagen, ter eere van den H. AMANDUS, voor de genezing van jicht, lamheid, oogziekte en andere kwalen. Talrijke en wonderbare genezingen hebben aldaar plaats gehad; de kerk is alle dagen open tot middag. De naastgelegene stalle is die van Jesseren, die maar 20 minuten van de kerk van Zammelen verwijderd is.

De Gouverneur der provincie Limburg brengt ter openbare kennis dat, te rekenen van 29 dezer maand, het houden van fooren en markten van herkauwende dieren en varkens, verboden is, tot verdere schikking, in de gemeenten van het bestuurlijk arrondissement Hasselt, uit oorzake van het bestaan der muil en pootziekte.

De Gouverneur der provincie Limburg brengt ter kennis der personen die het inzicht zouden hebben zich aan te bieden voor den *middenjury* voor het bekomen van wettelijke academische graden, dat zij zich te dien einde kunnen doen inschrijven op het provinciaal bestuur te Hasselt, in de bureelen der 1e afdeeling, van af maandag 12 September aanstaande tot en met donderdag 22 inbegrepen.

Nu dien datum worden de lijsten bepaald gesloten.

De Gouverneur der provincie Limburg, verwittigt de daarbij belanghebbenden, dat eene commissie ingesteld krachtens artikel 2 van het koninklijk besluit van 15 Juli 1855 (*Staatsblad* n° 65), zich zal vereenigen op *woensdag 14 September* 1898, ten 9 uren 's morgens, in het provinciaal Gouvernementshotel te Hasselt, onder voorzitterschap van den heer hoofd-ingenieur, bestuurder der bruggen en wegen der provincie, ten einde over te gaan tot het onderzoek der personen, die het bedrijf van landmeter verlangen uit te oefenen.

Het programma der vereischte kennissen is in het *memorialaal van administratie* n° 109 van 1849 gelascht.

De personen die zich voor deze commissie willen aanbieden, moeten hunne aanvraag, vergezeld van een extrakt hunner geboorteakt, *voor den 10 September* 1898, op het provinciaal bestuur, vrachtvrij, doen geworden.

Tongerloo. — EENE FINE GRAP. — Verleden maandag van een klein uitstapje, mijn geboortedorp naderende, hoorde ik van verre het kanongebulder, en bij mijne intrede stond ik gansch verwonderd te zien, niet kunnende denken wat er gaande was.

Het dorp had een gansch feestelijk uitzicht; aan alle huizen wapperden de Nationale vlaggen, en men was volop bezig met eene goede pint te drinken op de zoo onverwachte goede nieuwstijding. Mij bevragende naar de oorzaak dier feestviering, antwoordde men mij dat de zangmaatschappij « Weergalm der Kempen » die zoo goed te Hasselt vertegenwoordigd was geweest, op de loterij den 1e prijs had gewonnen.

Maar o teleurstelling!

Eindelijk bleek de waarheid en alles draaide op 0 uit.

Al die beweging was niets anders dan de bewerking van eenen behendigen farceur.

Of er gelachen is geworden!

Lummen. — TWEE KINDEREN OMGEKOMEN. — Tusschen dinsdag en woensdag is er 's nachts een hevige brand ontstaan in de woning der vrouw bijgenaamd de Walin, te Tiwinkel onder Lummen. Twee kinderen, een van 3 en een 2 jaar oud, bleven in het vuur, alsook 3 koeien en allen inboedel. Hooi en graanmijten buiten de gebouwen geplaatst werden ook nog de prooi der vlammen.

Officieele akten.

M. H. Fagard komt, door ministeriëel besluit, aangenomene veearts van het gouvernement benoemd te worden, met residentie te Alt-Hoessalt.

GEESTELIJKE BENOEMINGEN.

De E. heer J. Erkens, kapelaan te Reckheim, is pastoor benoemd te Eben, tot vervanging des E. heer Bouchez die zijn ontslag neemt.

De E. heer A. Denis, professor aan het College van Peer, is kapelaan benoemd te Reckheim.

EEN LIEVE STREEK.

Daar is een streek, bekoorlijk schoon,
Daar zingen wij op blijden toon,
Lijk 't vinkjen in de groene wei
Zijn lied er zingt, zoo lief en blij.

Daar zwoegen w'in het groene veld
Aleer de dag komt aangesneld,
En zingen soms bij 't werk een lied,
En ver van ons zij het verdriet.

Daar vliedt het leven zachtjes heen,
Ver van 't gerucht van dorp en steenen;
Daar wordt het oor zoo zoet gestreeld
Door 't voogelenlied, zoo zoet gekweeld.

Daar houdt men elkeen voor den zot
En wordt met ieders spraak gespot.
Doch niemand die zich daarom stoort;
Van twisten wordt er nooit gehoord.

Die streek, zoo lief door bosch omzoomd,
Waarin mijn geest zoo zalig droomt,
Als d'avondwind in 't loover zucht,
Die lieve streek is ons gehucht.

Vrijhern. JEF TIMMERMANS.

BINNENLAND.

DE CONGO. — Men verzekert dat de Koning, in de redevoering van de Kongofeesten te Antwerpen, de verklaring zal alleggen dat het tijdbestek voor de gebeurlijke overneming van Kongo door België, hetwelk in 1900 verviel, met 10 jaren is verlengd.

— OFFICIEEL VERREZEN. — Men zal zich nog herinneren dat in de maand Juni laatsleden, zekere

---

DE HUT
VAN
ONKEL TOM

38STE VERVOLG.

Bovendien was ik daar wezenlijk in den weg. Daar ik zelf een der luiste steervelingen was, had ik veel te weinig sympathie voor luiaards; en als dus arme onbandige rekels steenen in hunne katoenenmanden legden, om ze zwaarder te doen wegen; of hunne zakken met vuilnis vulden, met wat katoen bovenop, kwam mij dit zoo volkomen beteekfde voor als wat ik in hunne plaats zou gedaan hebben, dat ik er hen niet voor kon of wilde laten geeselen. Daardoor was er natuurlijk geene orde of tucht op de plantage te houden, en Alfred en ik kwamen omtrent evenver met elkander, als jaren geleden; mijn vader met mij gekomen was. Hij zeide, mij dus dat ik een gewijld sentimentalist was en nooit deugen zou om zaken teloen; raadde mij om de bankaciën en het huis Lefleuw-Orleans te nemen, daar verzen te gaan schrijven en hem de plantage over te laten. Zoo schidden wij en ik kwam hier wonen.

— Maar waarom hebt gij uwe slaven niet vergeten?

— Zoover had ik het nog niet gebracht. Hen buiten als gereedschap om geld te winnen, dat kon ik niet; maar hen te houden om mijn geld te helpen verteren, kwam mij zoo kwaad niet voor. Sommigen van hen waren oude huisbedienden, aan wie ik gehecht was, en de jongeren waren de kinderen van de ouden. Allen waren welteuden als zij mochten blijven.

Ij zweeg en waandelde de kamer op en neer.

— Er was een tijd in mijn leven, vervolgde hij, toen ik plan en hoop had om meer in de wereld te doen, dan zoo met den stroom af te drijven. Ik had een onbestemd, nevelachtig verlangen om eene soort van emancipator te worden, om mijn vader van die schandvlek te bevrijden. Alle jonge lieden, geloof ik, hebben eens zulke koortsachtige vlagen, maar dan...

— Waarom deedt gij dat niet? zegde Ophelia. Gij moest uwe hand niet aan den ploeg slaan en dan achterwaarts zien.

— Och, het ging niet mij zooals ik verwacht had, en toen kreeg ik hetzelfde verdriet in het leven dat Salomo kreeg. Ik denk dat zal voor ons beiden noodzakelijk geweest zijn om wijs te worden. Maar hoe dan ook, in plaats van de maatschappij te verbeteren en te hervormen, werd ik een stuk drijf hout en heb mij sedert dien tijd maar laten roondslingeren. Alfred bekijft mij telkens als wij elkander zien en heeft iets op mij vooruit, dat moet ik bekennen. Zijn leven is een logisch gevolg van zijne denkwijze, het mijne is eene verachtelijke inconsequentie.

— Lieve neef, hoe kunt gij tevreden zijn met zulk eene manier om uwen proefstijd te besteden?

— Tevreden? Heb ik u niet zooeven gezegd dat ik mijn gedrag verachtte? Maar om weder ter zake te komen, wij waren aan het vrijlaten van slaven. Ik geloof dat mijne manier van doen niet *ongemeen* is. Ik vind vele menschen, die heimelijk eveneens over de slavernij denken als ik. Het land zucht er onder; en zoo erg als zij voor den slaat is, zij is, zoo mogelijk, nog erger voor den meester. Men heeft geen bril noodig, om te zien dat eene talrijke klasse van zorgelooze, ondeugende, zedelijke verbasterde menschen onder ons een kwaad is, voor ons zoowel als voor hen. De kapitalisten en aristocraten van Engeland kunnen dat zoo niet doen als wij, omdat zij met de klasse die zij verdrukken niet zoo in aanraking komen als wij doen. De slaven zijn in onze huizen; zij zijn het gezelschap van onze kinderen en hebben meer invloed op hun gemoed dan wij, omdat zij tot eene soort van menschen behooren waaraan kinderen zich altijd hechten. Als Eva niet meer een engel was dan gewoonlijk, zou zij geheel bedorven worden. Wij mochten evengoed de kinderpokken onder hen laten heerschen en denken dat onze kinderen niet besmet zouden worden, als hen ondeugend laten en denken dat dit onze kinderen geen kwaad zal doen. En toch verbieden onze wetten stellig alle krachtige maatregelen van opvoeding, en dat doen zij met reden; want begin maar eens en geef een geslacht van negers eene goede opvoeding, en het geheele ding vliegt in de lucht. Als wij ze hunne vrijheid niet gaven zouden zij ze nemen.

— En wat denkt gij dat hiervan het einde zal zijn? zegde Ophelia.

— Ik weet het niet. Een ding is zeker, over de geheele wereld vereenigen zich de massa's en komen in beweging; en vroeger of later komt er een dag van toorn. Hetzelfde werkt in Engeland, in geheel Europa en in dit land. Mijne moeder placht mij te spreken van een duizendjarig rijk, dat eens komen zou, wanneer Christus zou heerschen en alle menschen vrij en gelukkig zouden zijn. En toen ik een kind was leerde zij mij bidden: « Uw koninkrijk kome. » Somtijds denk ik dat al dat zuchten en kermen, en die beweging onder de dorre beenderen, datgene voorspelt, wat zij mij placht te zeggen dat komen zou. Maar wie zal den dag zijner toekomst zien?

— Augustine, somtijds denk ik dat gij niet ver van het Koninkrijk zijt, zegde Ophelia, terwijl zij haar breiwerk neerlegde en haren neef oplettend en met zekere bezorgdheid aanzag.

— Ik dank u voor uwe goede meening; maar het gaat op en neer met mij, op tot aan de poort des hemels, in theorie, neer in het stof der aarde, in praktijk. Daar hoor ik de bel om thee te drinken. Laten wij gaan, en zeg nu niet dat ik niet voor eene enkele maal in mijn leven ernstig met u gesproken heb.

Aan de theetafel sprak Marie over het voorgevallene met Prue.

— Gij zult nu wel denken, Nicht, zegde zij, dat wij allen barbaren zijn.

— Ik denk dat dit iets barbaarsch is, antwoordde Ophelia; maar ik houd u allen nog niet voor barbaren.

— Och, hervatte Marie, ik weet zelve wel dat het onmogelijk is met sommigen van die schepsels te recht te komen. Zij zijn zoo slecht, dat zij het leven niet waard zijn. Ik voel geen gestrenge medelijden in zulke gevallen. Als zij zich maar wel gedroegen, zou het niet gebeuren.

— Maar, mama, zegde Eva, het arme schepsel was ongelukkig; dat hielp haar aan den drank.

— Och, gekheid! Alsof dat eene vroutschuldiging was! Ik ben ook dikwijls ongelukkig. Ik geloof, zegde Marie peinzend, dat ik grooter verdriet heb gehad dan zij ooit gehad heeft. Het is maar dat zij zoo slecht van aard zijn. Er zijn sommigen die men met de grootste gestrengheid niet dwingen kan. Ik herinner mij dat mijn vader een man had, die zoo lui was dat hij wegliep, alleen maar om van het werken af te komen, en in de moerassen allerlei afschuwelijkheden deed. Die man werd gevangen en gegeeseld, nog eens en nog eens, maar mooit hielp het hem; eindelijk kroop hij weder weg, want hij kon haast niet loopen, en stierf in het moeras. Er was geenerlei reden voor, want mijns vaders volk werd altijd goed behandeld.

— Ik heb eens een kerel geteemd, zegde St-Clare, aan wien al de opzichters en meesters vruchteloos hunne krachten beproefd hadden.

— Gij? zegde Marie. Nu, ik zou wel willen weten wanneer gij iets van dien aard gedaan hebt.

— Wel, hij was een sterke reuzachtige kerel, een geboren Afrikaan, en hij scheen in een buitengemeenen trap het ruwe instinct van vrijheid in zich te hebben. Hij was een echte Afrikaansche leeuw. Men noemde hem Scipio. Niemand koo iets met hem uitrichten; hij werd van den een aan den ander overgedaan, tot eindelijk Alfred hem kocht, daar hij dacht hem wel te kunnen regeeren. Maar eens gaf Scipio een opzichter een slag zoodat deze neerviel, en liep toen naar de moerassen. Ik was juist op Alfred's plantage te logeeren, want het was nadat wij de compagnieschap ontbonden hadden. Alfred was geweldig kwaad, maar ik zegde hem dat het zijne eigene schuld was; ik wilde met hem wedden, voor zooveel hij verkoos, dat ik den neger kon temmen; en eindelijk werd er afgesproken, dat als ik hem ving, ik hem zou hebben om de proef te nemen. Zij verzamelden zich dus in een troep van zes of zeven, met honden en geweren voor de jacht. Men kan, zooals gij weet, evenveel liefhebberij krijgen in het menschenjagen als in het hertenjagen, als men er zich aan gewent, om de waarheid te zeggen, ik kwam zelfs een weinig in vuur, hoewel ik slechts was medegegaan om eenigermate tot onderhandelaar te dienen, ingeval hij gevangen werd.

— Nu, de honden blaften en huilden en wij reden door dik en dun; eindelijk joegen wij hem op. Hij liep en sprong als een reebok en liet ons eerst ver achter, maar eindelijk raakte hij beklemd in een ondoordringbaar riethosch; toen keerde hij zich om en bield stand, en ik kan u zeggen dat hij als een held tegen de honden vocht. Hij sneet ze rechts en links van zich af en hielp er werkelijk drie van kant, alleen met zijne bloote vuisten, tot een geweerschot hem weerloos maakte en hij bloedend bijna voor mijne voeten neerviel. De arme kerel zag naar mij op, met mannenmoed en wanhoop in zijne oogen. Ik hield de honden en den troep van hem af, toen de anderen aankwamen, en eischte hem op als mijn gevangene. Ik had moeite genoeg, om te beletten dat zij hem in het eerste gevoel van triomf doodschoten; maar ik bleef op mijn recht staan en Alfred verkocht hem aan mij. Welnu, toen nam ik hem onder handen, en in eene veertien dagen had ik hem zoo tam en gedwee gemaakt als men maar verlangen kon.

— Wat in de wereld hebt gij dan met hem gedaan? zegde Marie.

— Wat, het was eene zeer eenvoudige manier van doen. Ik nam hem in mijne eigene kamer, liet een goed bed voor hem maken, verbond zijne wonden en paste hem zelf op tot hij weder op de been kwam. En na verloop van tijd liet ik eenen vrijbriel voor hem opmaken en zegde hem dat hij gaan kon waar hij wilde.

— En ging hij? vroeg Ophelia.

— Neen. De kerel scheurde het papier in tweeën en weigerde ronduit mij te verlaten. Ik heb nooit een braver en beter knecht gehad; zoo handelbaar als staal. Hij ombelade naderhand het Christendom en werd zoo zachtzinnig als een kind. Hij placht het opzicht te houden over mijne plaats en hij deed dat uitmuntend. Ik verloor hem in den eersten choleratijd of eigenlijk offerde hij zijn leven voor mij op; want ik werd ziek, bijna doodziek, en toen de blinde angst iedereen de vlucht deed nemen, werkte Scipio voor mij met reuzenkrachten en hield hij mij inderdaad in het leven. Maar, arme kerel! hij werd terstond daarop aangetast en hij was niet te redden. Ik heb nooit iemands verlies zwaarder gevoeld.

Eva was langzamerhand al dichter en dichter bij haren vader gekomen, terwijl hij dit verhaalde, en staarde hem met geopende lippen en ernstige oogen aan.

Toen hij zweeg sloeg zij eensklaps hare armen om zijnen hals en barstte in een hartstochtelijke snikken en schreien uit.

— Eva, kindlief, wat scheelt u? zegde St-Clare, toen hij de teedere leden van het meisje door hare hevige aandoening voelde schokken en beven. Zij moest nooit van zoo iets hooren, voegde hij er bij. Zij is zenuwachtig.

— Neen, Papa, ik ben niet zenuwachtig, zegde Eva, zich plotseling bedwingende met eene kracht van wil, die bij zulk een kind verwonderlijk was. Ik ben niet zenuwachtig, maar die dingen zinken mij in het hart.

— Wat meent gij daarmede, Eva?

— Dat kan ik u niet zeggen, Papa. Ik heb veel in mijne gedachten. Misschien zal ik het u wel eens zeggen.

— Wel, denk maar voort, liefje; als gij maar niet schreit en uw Papa ongerust maakt, zegde St-Clare. Kijk eens hier, zie welk eene mooie perzik ik voor u heb

Eva nam de perzik en glimlachte, hoewel zich om haar mondje nog een zenuwachtig trekken vertoonde.

— Kom, laten wij eens naar de goudvischjes gaan zien, zegde St-Clare, haar bij de hand nemende en naar het binnenplein gaande. Eenige oogenblikken nog, en men hoorde een vroolijk gelach door de zijden gordijnen, terwijl Eva en haar vader elkander met rozen gooiden en langs de paden van het binnenplein naliepen.

Er is gevaar, dat onze nederige vriend Tom onder de aangelegenheden van hooger geborenen verwaarloosd zal worden, maar als de lezer ons naar zijn woninkje boven den stal wil vergezellen, zal hij misschien ook iets van zijne zaken vernemen. Het is eene knappe kamer met een bed, een stoel en een tafeltje, waarop Toms bijbel en gezangboek liggen; en daar zit hij nu, met een zeer voor zich, bezig met iets dat hem veel inspanning en nadenken schijnt te kosten.

De zaak was, dat Toms verlangen naar zijne achtergelaten betrekkingen zoo sterk was geworden, dat hij Eva om een blad schrijfpapier had gevraagd; en thans, den geheelen kleinen voorraad van letterkennis bijeenzamelende, dien hij door het onderwijs van jongen heer George verworven had, vatte hij het stoute voornemen op, om eenen brief te gaan schrijven, en was hij nu bezig met op zijne lei het eerste ontwerp daarvan te maken.

(Wordt voortgezet.)